

[Arthur Jacobsen.]

municipalbestyrelsen ret til med tilsynsmyndighedens samtykke at tillægge formændene for de udvalg, der er nedsat af kommunalbestyrelsen, et årligt honorar, tror jeg nok, at vi i købstæderne vil hilse noget sådant med glæde, for der har været et stærkt behov for noget sådant i de senere år. Når udvalgene nu skal nedskæres, så vi får et økonomiudvalg på kun 5 personer, og når det vil være praktisk — i hvert fald har mange købstæder indrettet det således i henhold til deres vedtægter — at de store udvalgs formænd sidder i kasse- og regnskabsudvalget, får man dér en så stor arbejdsbyrde, at dætbetalingen efter min formening ikke slår til. Jeg vil derfor finde det rimeligt, at der bliver mulighed for, at disse formænd kan få i hvert fald en beskedne aflønning for den arbejdsindsats, som de foretager på disse områder, og at det derved muliggøres, at alle kan deltage i dette borgerlig ombud, at en arbejdsmand også kan være medlem af et sådant stærkt arbejdende udvalg.

Efter bestemmelserne i § 47, stk. 2, henføres tilsynet med samtlige primærkommuner til et lokalt tilsynsråd på 5 medlemmer med amtmanden som formand. Det må være rigtigt at revidere grundlaget for den kommunale virksomhed, at ændre tilsynet, så man sigter imod at samordne kommunernes og statens økonomiske politik, og stk. 2 sigter vel mod denne tilpasning gennem indenrigsministerens fastsættelse af forskrifter for tilsynsrådenes beføjelser. Kunne disse beføjelser ikke indføres i selve loven, så man havde klarhed over målsætningen? Jeg håber, at rammerne for den fremtidige kommunale virksomhed må kunne fastlægges således, at kommunerne inden for disse nye rammer kan få lov til at arbejde på eget ansvar og i nogen grad frit prioritere de kommunale arbejder.

Det radikale venstre vil medvirke til løsningen af kommunalreformen og vil se velvilligt på disse to lovforslag, når de kommer til behandling i udvalget.

Diderichsen: Også jeg skal henholde mig til de synspunkter, som jeg fremsatte ved første behandling den 25. oktober, og kun lige understrege, at liberalt centrum

jo lægger megen vægt på denne lovgivning og anser det for overordentlig vigtigt, at man når frem til den rette inddeling. Ligesom hr. Sigsgaard vil jeg — ligesom jeg gjorde sidst — fremhæve, hvor vigtigt det er, at man også får landsplanlægningsudvalgets ideer ind i billedet og så vidt muligt når frem til sunde, store regionale områder.

Desuden vil jeg udtale et lille hjertesuk med hensyn til det storkøbenhavnske område og spørge indenrigsministeren, om der foreligger planer om en lovgivning i så henseende, for det ville jo være et meget stort fremskridt, hvis vi endelig kunne nå frem til en sund og organisk struktur også i dette meget centrale område. Vi stiller os altså meget positivt over for lovforslagene, omend vi mener, at de bør underkastes en velvillig, men kritisk behandling i den retning, som jeg her igen har antydnet.

Indenrigsministeren (Hans Hækkerup): Jeg vil gerne sige til hr. Diderichsen, at der ikke foreligger planer med henblik på en lovgivning vedrørende Storkøbenhavn, idet vi jo stadig afventer Hovedstadskommunernes Samråds indstilling. Så vidt jeg er orienteret, vil Hovedstadskommunernes Samråd meget snart stå over for det grundlag, der ligger i tjenestemandsbetænkningen, og jeg har de gange, jeg har haft lejlighed til at drøfte problemerne med Hovedstadskommunernes Samråd, lagt megen vægt på, at man nu var opmærksom på, at man måtte fremskynde sit arbejde, medmindre man ville se en lovgivning hen over hovedet på dette meget store område.

Jeg tør måske sige, at for hver gang vi får disse lovforslag til behandling, i hvert fald for så vidt angår strukturændringerne, bliver jeg mere og mere pessimistisk.

Jeg er enig med hr. Ove Hansen, når han siger, at han stiller sig tvivlende over for, om man kan etablere det nødvendige samarbejde mellem centralkommunen og omegnskommunerne, uden at der finder en sammenlægning sted, idet han navnlig peger på, at problemet jo er, hvem der skal finansiere de fælles bestræbelser. Jeg tror, han har ret i, at det nok kan være tvivlsomt, hvor langt man kan nå ad frivillighedens vej.

Jeg er enig med hr. Ove Hansen i, at